

Stadsretten, og gaa over til Sø- og Handelsretten. Jeg tror derfor, at det havde været rigtigst, naar man havde holdt sig til at lade Fallitboer vedblive at høre under den ordinære Skifteret.

Tobiesen: Maa jeg bede om Ordet.

Formanden: Jeg finder mig ligeoverfor det ærede Medlem foranlediget til at gjentage min Bemærkning om, at man ganske vist ved sin Smødegaaelse af § 146 kan argumentere fra tidligere Partier af Lovforslaget, men man kan ikke benytte denne Argumentation til at komme ind paa en selvstændig Kritik over disse Partier, som allerede ere vedtagne.

Den ærede Landssthingsmand har Ordet.

Tobiesen: Jeg maa tilstaa, at den høitærede Minister forklarede det lille Udraab af mig netop paa den Maade, som det var ment fra min Side, nemlig, at, hvis Loven havde omhandlet Skiftekommissarier, uden at der dertil var føiet en Bestemmelse om kongelig Bevilling, saa var det jo en Selvfølge, at der paa dette Omraade ikke mere kunde være Tale om Benyttelsen af en saadan kongelig Bevilling; men at der ikke ved Siden af den ordinære Ordning, der træffes ved Loven, ligesom ved Siden af den nuværende Ordning, skulde kunne i Genhold til den gjældende Lovgivning bestaa en anden extraordinær Behandling, der forudsætter Bevilling, det tror jeg neppe, man med Grund kan sige. — Den ærede 1ste Landssthingsmand for 1ste Kreds (Madvig) troede i mine Bemærkninger at se, at jeg maatte finde, at den hele Lov var forkastelig, men det er ingenlunde min Mening. Der er et bestemt Parti af denne Lov, som jeg efter den Ordning, der ved de stedfundne Afstemninger er truffen, finder slet, og det er Kapitel 9, altsaa den Del af Lovforslaget, der vedrører Usviklingen af Boets Fordringer, naar Falliten først er udbrudt, og man er kommen saavidt, at man skal fordele mellem Kreditorerne, hvad der er i Boet. Jeg fandt paa ingen Maade, at det Samme var Tilfældet, da Lovforslaget blev forelagt, thi det var en ren og klar Stilling, som derefter vilde fremkomme

i saa Henseende. Nu dertimod finder jeg, at denne Del af Loven er bleven slet, og derfor tror jeg, man hellere skal bruge, hvad man har, og ikke give en Institution, som vi kjende, bort for at tage en anden, som efter min personlige Mening er langt ringere end den, vi nu have. Det kan være, at Boerne have staaet længe hen under Skiftekommissariers Behandling, det er meget troligt, men hvis Nogen tror, at der i mindste Maade vil ske nogen Forandring, fordi en Kurator med et Kreditorudvalg kommer til at ordne denne Sag, saa tager han fuldstændig feil. Det er en Selvfølge, at det vil blive en ligesaa langvarig Fremgangsmaade som den nuværende; der vil kun blive den Forskjel, at, medens nu Skifteretterne under den Kontrol, der føres med dem af den overordnede Myndighed, i Reglen meget paa- stynde Boernes Afslutning, saa vil disse Boers hurtige Behandling herefter høre op, og det er ikke mindste Tvivl om, at efter denne Ordning ville alle Boer kun langsomt blive afviklede. Det skal nok vise sig et Aar efter, at dette Forslag er blevet til Lov og er kommen ind i det praktiske Liv, at saa vil denne Erfaring fuldstændig foreligge. Vi kjende godt her i Kjøbenhavn den Ordning med en Kurator og nogle handelstyndige Medlemmer, som kunne siges at svare til Kreditorudvalget, men der er intet Sted, hvor Handelsboers Ordning i den Grad trækker i Langdrag, som her i Kjøbenhavn. Jeg finder derfor, at, naar man accepterer Forslaget, som det forelaa, fordi det var rent og klart at holde sig til, men det saa gjøres slettere, saa er der god Grund til at holde paa det Gamle saalænge som muligt, og naar jeg altsaa tilraader at forkaste § 146, saa er det kun for derved at ville have betegnet, at der turde være rig Anledning for Udvalget til at tage under Overveielse, om man ikke har stillet disse Kuratorer altsfor slet, og om der ikke turde være Anledning til at gjøre deres Stilling saa meget bedre, at man kunde vente ikke alene at faae flere Kuratorer, men ogsaa gode Kuratorer i Boerne.

Formanden: Jeg beklager, at det ærede Medlem ikke deltog i Forhandlingerne igaar